

Arrest

nr. 223 522 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SMETS
Vorstlaan 280
1160 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. SMETS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2015, verklaart er zich op 15 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 18 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 19 december 2017 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.H., bent een soennitische Turkmeen en u heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Torbas Kozar, gelegen in het district Qalay-I- Zal van de provincie Kunduz. Op een bepaald moment, u was zo een acht jaar oud, werd uw zus ontvoerd. Uw vader ging haar achterna en werd enkele dagen later dood teruggevonden.

Uw moeder besloot op dat moment dat jullie uit Afghanistan dienden te vertrekken. Jullie gingen in Teheran wonen. Zes of zeven maanden later vertrok ook uw oom langs vaderszijde (N.) naar Iran. U woonde daar zo'n negen jaar lang, steeds in dezelfde woning. Sinds het jaar 2009, jullie woonden toen een jaar in Iran, waren jullie in bezit van amayeshkaarten, een kaart die recht op verblijf geeft in Iran. U volgde enkele maanden onderwijs bij een Afghaanse lerares. U bent geen analfabeet.

Op een bepaalde nacht, toen u aan het werken was, kwam de politie naar uw werkplaats. U werd, net als uw broer en wat andere personen, meegenomen naar het politiekantoor. Jullie zaten daar een tijdje vast. Na enkele dagen wilden ze jullie naar een andere plaats brengen, maar in de tumult die toen is ontstaan wist u te ontsnappen. Uw broer bleef achter. U ging naar het huis van uw oom. Uit schrik dat jullie zouden worden opgespoord raadde uw oom uw moeder aan om te vertrekken uit Iran. Hij stelde uw moeder gerust dat hij uw vermiste broer zou gaan zoeken en dan jullie achterna zou reizen. Twee weken later zijn jullie uit Iran vertrokken. U was ongeveer 24 dagen onderweg voor u op 1 december 2015 in België aankwam. U raakte van uw moeder en twee zussen gescheiden in Turkije. U heeft een tracing procedure bij het rode kruis opgestart om hen terug te vinden

U diende op 15 december 2015 een asielaanvraag in. U stelde niet terug te kunnen naar Iran omdat Afghanen worden gediscrimineerd en omdat u vreest dat u naar Syrië zal worden gestuurd. Op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan zegt u de oorlog in Afghanistan en voegt u eraan toe dat u er geen familie meer heeft.

U legt volgende documenten neer: een originele amayeshkaart, enveloppe en een kopie van een duplicaat van uw taskara. Na het gehoor worden er nog documenten in verband met de door u opgestarte tracingprocedure voorgelegd.

B. Motivering

Aangezien u de Afghaanse nationaliteit bezit dient uw vrees beoordeeld te worden ten opzichte van Afghanistan. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat er oorlog is en de taliban daar is (CGVS, 20). U haalt met andere woorden de algemene veiligheidssituatie aan. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie volstaat echter niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Daarnaast stelt u dat u in Afghanistan niemand heeft, hetgeen niet klopt gezien u zelf verklaard heeft dat u nog familie heeft wonen in Kunduz, meer bepaald uw oom langs vaderszijde (CGVS, 14 ...) en ook uw oom langs moederszijde woont nog vermoedelijk in Kunduz (CGVS, 14-15). U verklaart geen andere redenen te hebben die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg staan (CGVS, 21). De elementen die u aanhaalt zijn geen elementen die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegewezen krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het is in dit opzicht van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, en familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of de asielzoeker werkelijk afkomstig is van de verklaarde regio en of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en of hij nog andere nationaliteiten bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Het belang duidelijkheid te verschaffen over de feitelijke herkomst en de eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst is het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico

bestaat. Hierdoor maakt een asielzoeker niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu stelt het CGVS vast dat u geen zicht heeft geboden op uw reële verblijfssituatie. U verklaart dat u tot achtjarige leeftijd in de provincie Kunduz heeft gewoond, meer bepaald in het dorp Torbas Kozar, gelegen in het district Qalay-I- Zal. Op uw achtste bent u samen met uw moeder, broer en twee zussen naar Teheran verhuisd. U verklaarde het CGVS dat u sinds 2008 als Afghaanse immigrant in Iran heeft gewoond tot uw vertrek naar Europa. U stelt verder dat u in 2009 in Iran in het bezit werd gesteld van een amayeshkaart, nadat er een registratiecampagne is geweest door de Iraanse overheid voor Afghaanse families zonder documenten. U ondersteunt deze uitspraak door de laatste amayeshkaart die u kreeg in Iran voor te leggen. Cruciaal hier is uw uitspraak dat u acht jaar geleden voor het eerst zulke kaart heeft ontvangen (CGVS, 4). Uit de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt immers dat dit onmogelijk is. Enkel Afghanen die zich in 2001 hebben laten registreren hebben recht op amayeshkaarten. Afghanen die na 2001 in Iran zijn binnen gekomen konden zich niet meer registreren voor de amayeshprocedure. Er is op geen enkel moment een nieuw instapmoment in deze procedure gecreëerd. Dat u stelt dat u in 2009 deze kaarten ontving kan gewoon niet. De enige mogelijkheid op (tijdelijke kaarten) kwam er na de implementatie van het Comprehensive Registration Programme, maar de documenten die als gevolg hiervan werden uitgereikt waren geen amayeshkaarten. Toch legt u een amayeshkaart voor. U werd geconfronteerd met het feit dat het onmogelijk is dat u acht jaar geleden voor het eerst een amayeshkaart heeft gekregen. Niettemin bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, 21). U kan in 2009 deze kaarten niet gekregen hebben. U kan deze kaarten überhaupt niet gekregen hebben gezien u jullie aankomst in Iran lang na 2001 situeert. Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw verblijfssituatie in die jaren. U, als asielzoeker, heeft de verantwoordelijkheid om het CGVS duidelijkheid te bieden over uw nationaliteit en de plaatsen waar u de jaren voor uw komst naar België heeft verbleven. Doordat u bedrieglijke verklaringen aflegt, en deze na confrontatie, blijkt volhouden blijft het CGVS in het ongewisse over uw daadwerkelijke verblijfsituatie in de jaren voor uw komst naar Europa, terwijl dit, zoals hoger uiteengezet is, een cruciaal element in de beoordeling van uw nood aan bescherming.

Het enige stuk dat u voorlegt om uw verblijfssituatie in Iran te staven is een amayeshkaart. Die kan u niet zijn afgeleverd in de omstandigheden die u heeft verklaard. Gezien de grote omloop van valse documenten is er het sterk vermoeden dat dit geen authentiek document betreft. Overigens kan u niet antwoorden op de vraag in welke amayeshronde de door u voorgelegde kaart werd uitgereikt, hoewel u zelf stelt dat dat een vraag was die werd gesteld (CGVS, 6) en deze informatie ook gewoon op de kaart te lezen valt. U werd tijdens het gehoor meegedeeld dat het van groot belang is dat u nog bijkomende stukken neer legt over uw leven in Iran, zoals bv de documenten van uw moeder. Dit zou moeten mogelijk zijn aangezien u heeft verklaard dat uw oom N., die in Iran woont, ook uw amayeshkaart heeft opgestuurd (CGVS, 3). Wanneer u echter wordt gevraagd om aan te dringen bij uw oom om ons bijkomende documenten te bezorgen stelt u dat het contact met hem verwaterd is en dat hij zijn gsm heeft uitgezet omdat hij bang is dat u hem geld zou vragen (CGVS, 6-7 en 15). Het is wel heel erg vreemd dat uw oom plots alle contact met u zou verbreken en hier zelfs zo ver in gaan dat hij zijn telefoon uit zet. Uit uw overige verklaringen blijkt immers dat uw oom u en uw familie juist heel genegen was en jullie hulp heeft geboden wanneer jullie naar Europa wilden vertrekken (CGVS, 17). Het is dan ook wel erg raar, dat hij u, net op het moment dat u gescheiden bent van uw moeder en andere familieleden en alleen in België verblijft, zou beslissen om al het contact met u te verbreken. Dit kan ook gezegd worden over uw verklaringen over uw oom M., die in Afghanistan zou wonen. U stelt dat hij de laatste keren erg koud tegen u praatte en dat hij drie maanden geleden de telefoon niet meer opnam. Wederom kan de vraag gesteld worden of deze verklaringen niet eerder zijn ingegeven door onwil om ons zicht te geven op uw werkelijke situatie. Ook deze oom heeft volgens uw verklaringen ook uw familie hulp geboden (CGVS, 14). Zo verklaarde u dat hij jullie huis in Afghanistan heeft verkocht en dat hij voor u een duplicaat is gaan aanvragen van uw taskara. U verklaart dat hij hiervan een foto heeft genomen en u heeft doorgestuurd. Als u wordt gevraagd waarom hij u niet gewoon uw originele taskara heeft opgestuurd stelt u dat uw oom daar niet geschoold genoeg voor is (CGVS, 2-3). Deze uitleg is echter moeilijk aan te nemen, het versturen van een document met de post kan bezwaarlijk een handeling worden genoemd die veel scholing vergt. Opnieuw wordt het CGVS geconfronteerd met uw onwil om zicht te bieden op uw werkelijke situatie.

In dit opzicht dient ook vermeld te worden dat u ook mist spuit over uw werkelijke leeftijd. Zo verklaarde u bij uw asielaanvraag dat u zestien jaar oud was. Na leeftijdsonderzoek is echter komen vast te staan dat u een leeftijd heeft van 20.6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Het CGVS stelt dat ook vast dat u ook over dit aspect van uw profiel geen zicht biedt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van uw werkelijke situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u in gebreke bent gebleven om duidelijk zicht te bieden op een essentieel element in het kader van de beoordelingen van uw nood aan bescherming, namelijk uw reële verblijfssituatie voor uw komst naar België is het voor het CGVS onmogelijk om in te schatten om in te schatten of u werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of u niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat. Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat u nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw verklaringen over de door u voorgelegde amayeshkaart zijn niet geloofwaardig. de enveloppe waarmee ze verstuurd is wil enkel zeggen dat u een document werd opgestuurd vanuit Iran. Het duplicaat van uw taskara is slechts een kopie en heeft bijgevolg weinig bewijswaarde. De documenten in verband met de door u opgestarte tracing procedure bij het rode kruis tonen enkel aan dat u wilt herenigd worden met uw familieleden maar bieden geen ander zicht op uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfssituatie.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 31). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document van het Rode Kruis (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt dat hij op zijn achtste, na de dood van zijn vader, samen met de rest van zijn gezin van Afghanistan naar Iran (Teheran) verhuisde, alwaar zij sinds 2009 in het bezit waren van Amayesh-kaarten. Op een bepaalde nacht werd verzoeker samen met andere Afghanen opgepakt door de Iraanse politie, maar tijdens het tumult bij een verplaatsing kon hij ontsnappen. Hij verliet Iran. Hij voert aan dat hij als Afghaan in Iran wordt gediscrimineerd en dat hij vreest naar Syrië te worden gestuurd om er te vechten, alsook, ten aanzien van Afghanistan, dat hij de oorlog vreest en hij er niet kan terugkeren omdat hij er geen familie meer heeft. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn vrees voor de oorlog in Afghanistan zich beperkt tot een vrees voor de algemene veiligheidssituatie; (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk nog steeds familieleden heeft in Afghanistan; (iii) uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het onmogelijk is dat verzoeker en zijn gezinsleden in 2009 nog Amayesh-kaarten zouden hebben bekomen in Iran, hetgeen de bewijswaarde ondermijnt van de door hem voorgelegde Amayesh-kaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en hetgeen tevens de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België op de helling zet; (iv) hij geen bijkomende stukken voorlegt ter staving van zijn voorgehouden verblijf(somstandigheden) in Iran, terwijl geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van bijkomende stukken, hetgeen doet vermoeden dat hij bewust de asieliinstanties geen zicht wenst te bieden op zijn levensomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa; (v) hij leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd; (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (vii) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen die hij op zijn reis naar België passeerde.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Vooreerst dient vastgesteld dat bij de weergave van het "*Feitenverloop*" in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing niet volledig is, terwijl uit een lezing van het "*Feitenverloop*" in het verzoekschrift blijkt dat deze inhoudelijk zo goed als volledig overeenstemt met de weergave van de feiten in de bestreden beslissing. Het enige toegevoegde element betreft verzoekers reis in Europa, waaromtrent hij als volgt stelt: "*In zijn toch werd door medevluchters hem meermaals aangeraden om naar Duitsland te trekken. Eenmaal aangekomen in Duitsland, leert de heer H. echter iemand kennen die hem toevertrouwt dat verblijf in België mogelijk is vermits de broer van die persoon daar woont en opvang heeft gekregen. De heer H. beslist daarop om uit Duitsland te vertrekken en mee te gaan met die persoon naar België waar hem een beter leven te wachten zou staan. Niets is echter minder waar, op de tocht van Duitsland naar België wordt hij door die bewuste persoon achter gelaten waarna hij op 1 december 2015 aankomst in België.*" Op zich doet deze toevoeging echter geen enkele afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in het Duitsland naar België reisde en pas hier een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in Duitsland is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat dat hij zo spoedig mogelijk om internationale bescherming verzoekt van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekers vrees voor de oorlog in Afghanistan zich beperkt tot een vrees voor de algemene veiligheidssituatie en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk nog steeds familieleden heeft in Afghanistan:

"Aangezien u de Afghaanse nationaliteit bezit dient uw vrees beoordeeld te worden ten opzichte van Afghanistan. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat er oorlog is en de taliban daar is (CGVS, 20). U haalt met andere woorden de algemene veiligheidssituatie aan. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie volstaat echter niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Daarnaast stelt u dat u in Afghanistan niemand heeft, hetgeen niet klopt gezien u zelf verklaard heeft dat u nog familie heeft wonen in Kunduz, meer bepaald uw oom langs vaderszijde (CGVS, 14 ...) en ook uw oom langs moederszijde woont nog vermoedelijk in Kunduz (CGVS, 14-15). U verklaart geen andere redenen te hebben die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg staan (CGVS, 21). De elementen die u aanhaalt zijn geen elementen die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn vrees voor de oorlog in Afghanistan zich niet beperkt tot een vrees voor de algemene veiligheidssituatie, aangezien zijn vader en zijn zus het leven hebben gelaten, hetgeen een traumatische gebeurtenis was. Hij meent dat zijn familie wel degelijk het slachtoffer is geweest van gruwelijke en levensbedreigende daden vanwege de taliban.

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift enkel een herhaling is van verzoekers eerdere verklaringen, zonder dat *in concreto* wordt aangeduid dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen onterecht zou zijn. De ontvoering van verzoekers zus en de moord op verzoekers vader kaderen wel degelijk in de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt noch tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in onderhavig verzoekschrift enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn vader, zijn zus en/of hijzelf of zijn gezin/familie in het geheel op enigerlei wijze persoonlijk werden gevisieerd door de taliban en/of dat de ontvoering van zijn zus en de moord op zijn vader hun oorzaak vinden buiten het geweld dat in Afghanistan plaatsvindt. In zoverre verzoekers zus en vader wél persoonlijk zouden zijn gevisieerd, laat verzoeker na *in concreto* te duiden waarom zij dan wel persoonlijk werden gevisieerd en/of waarom dit gevisieerd worden zich niet enkel tot zijn vader en zus zou beperkten maar ook in zijn hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zou uitmaken.

Met betrekking tot de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk nog familieleden heeft in Afghanistan, voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze vaststelling onverminderd overeind blijft.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het onmogelijk is dat verzoeker en zijn gezinsleden in 2009 nog Amayesh-kaarten zouden hebben bekomen in Iran, hetgeen de bewijswaarde ondermijnt van de door hem voorgelegde Amayesh-kaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en hetgeen tevens de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België op de helling zet; (ii) verzoeker geen bijkomende stukken voorlegt ter staving van zijn voorgehouden verblijf(somstandigheden) in Iran, terwijl geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van bijkomende stukken, hetgeen doet vermoeden dat hij bewust de asielinstanties geen zicht wenst te bieden op zijn levensomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa; (iii) verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven uit de bestreden beslissing. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.6. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen die hij op zijn reis naar België passeerde.

Waar dienaangaande in het verzoekschrift wordt gesteld als volgt:

“Indien we vooreerst dit argument zouden doortrekken, kunnen we stellen dat geen enkele vluchteling in België nog een beschermde status zou kunnen verkrijgen, met uitzondering van de vele vluchtelingen die de Duitse, Nederlandse, Franse, etc. nationaliteit bezitten.”,

kan niet worden ingezien wat verzoeker precies bedoelt. *In casu* is verzoeker immers geen in België erkende vluchteling en is er evenmin sprake van vluchtelingen met de Duitse, Nederlandse, Franse of andere Europese nationaliteit.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en eerst helemaal tot in België doorreisde alvorens zulk verzoek in te dienen terwijl hij andere, veilige Europese landen passeerde, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden van medevluchtters die hem eerst naar Duitsland en vervolgens naar België zouden hebben meegenomen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan immers niet als dermate jong worden beschouwd ten tijde van zijn reis naar België dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn nood aan internationale bescherming en de wijze om deze bescherming te bekomen correct in te schatten en/of dat hij dermate beïnvloedbaar zou zijn dat hij niet beter wist dan het advies van zijn medevluchtters blindelings te volgen. Bijgevolg blijft de motivering in de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.2.7. Het louter opnieuw bijbrengen van het attest van het Rode Kruis betreffende verzoekers *“Tracing Application”* en van verzoekers *“bijlage 26”* (verzoekschrift, stukken 2 en 3) kan op zich evenmin een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing aangezien deze documenten zich reeds in het administratief dossier bevinden en in de beoordeling van de commissaris-generaal werden betrokken.

2.3.2.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaats(en), levensomstandigheden en zijn profiel geen geloof kan worden gehecht. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien een verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker *in concreto* te kunnen bepalen, dient verzoeker aan de asielinstanties de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden conform voormelde medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt dan ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER